

»Кажѣ ми дѣ е Димитаръ,
Дѣ тѣрси хлѣбець за храна,
Да ида да го улова?«
Пѣйо на паша думаше:
»Пашо ле, Зейнилъ-ефенди!
И ти Димитра да видишъ, —
До земя ще са поклонишъ,
Ржката ще му цѣлунешъ
И хлѣбець ще му подадешъ!
Ако би видѣлъ Димитра
Какъ вѣрти сабя дамаска,
Какъ вѣрти очи юнашки,
То не би пращаль низами
Димитра да си уловатъ!«
Пашата сѣбра низами,
Па имъ сѣрдито поржча
Димитра да си уловатъ.
Димитаръ хаберъ проводи
Отъ твѣрдишката планина
До Зейнилъ-паша ефенди:
»Пашо ле, Зейнилъ-ефенди!
Имашъ ли сѣрце юнашко,
Имашъ ли сабя френгия?
Ако си, пашо, правъ човѣкъ,
Не пращай клѣти низаме;
А издѣзъ сами срѣщо менъ
При тая Тунджа веседа,
Сѣзъ мене мейданъ да дѣлишъ.
Знаешъ ли, пашо, вѣрвашъ ли,
Че деветъ години азъ хода
По тая Стара-планина;
Доста сѣмъ турци изсѣкаль
И тие царски низами. . .«
Пашата лице промѣни
Та па на Пѣя думаше:
»Я кажѣ, Пѣйо, не лѣжи